

7. Frakkarnir Actu og Alfonse
fara á sjó í Þorlákshöfn.

Úr endurminningum um sjó-
ferðir Jóns Pálssonar.

5 blöð qto. Reykjavík, 27. mars 1941
Birtist í Sjómanninum
í maí 1941.

Sjómátturinn

Mai

1941

Frakkarnir, Actu og Alfouse, fara í sjó í Þorlákshöfn.

(Út „endurminningum um sjófarði“ Síms Þóssonar)

Veðran var til dæmis heit, 1885 og 1886. Réði í Þorlákshöfn. Formaður minn var hinn ajetí sjó-
gagnur og góði drengur, Jón Þorhálsson frá Öngvarnari, frá Hólmum, (d. 31. marz 1920, 67 ára); meður-
hrodi síns Árna Sigmundssonar Friðhildisprests. Hvið var y haust áðar réði hjó honum í Stokkseyri;
ham var leugi meðal hinna frumstu og haggastustu formannna austur þar, að getim og áttu lassa,
en sjósbáinn ^{vel} og aðstætur í sjósbánum sínum, ¹⁰⁹³⁰⁰ samunefldur að Höpfunum, ^{ad} og sí sjáfa manni draga
svo þungar lóði og stjóra í sjó, sem hann, en hann fór sér aldri hart, heldur í vaum hann
mildu meira en aðrir með þolgedi sínu og þu aftur sigju, sem var óbítandi.

Það mun hafa verið í páska vikunni 1886, en þá voru suman páska og veitid undri lóðid, að
hela var í jöðun, frosthætti mikil um sjó allan, einokun í grunnuðri, fjall og þak in
suió og skapfremings suióboði landi. Því augur þeirra, en þá voru í sjó og eigi fjarrandi,
hann lóð og lojun í þeirri heildar breidd, en þess að veis þu einu til seju. Hægur vind-
ur var af háuðri og höttu frosti, var yst frá brimlaus með ál. Eins og seija var
til þess þessan mundu, en svo langt var lóðid í veitid, var fjóttur þogur í fari og lóðid, en þau
veidar frá ^{þó} voru ^{notad}, þuuna höndun og hvort þeggja í seim, en út á lóðid, þuinn þó ein-
gungu framur af, og lóðinn er einn um miðtil veitidarmann.

Því var það mörgum einu, en manni þóttu í fótun í Þorlákshöfn, að fleiri sín
fraklunirka fítt skútu einu stundada austan til við höfu bot, og stóran höp
mannu þóttu þraunandi, innu frá strandstadaun, sudur melann. Þóttu þeir allir
á sjálfadri og hinu þessustu.

Þóttu suió í fjallinu ávöldun manni þessu í Þorlákshöfn um hálfmann á veitid.
Væfu stípsinu, stíps stjóra ve heldur stípsveija manni og veitid, manni þeggja
þíltu á tvítugaldri. Hétu þeir Actu (fró. Akkj-elli akti) og Alfouse (fró.
alfouga), sagnþingum hinu mestu og snafin í öllum þessum. Þeir voru
brátt hand þengur veitid og áðun þessu þessu þessu veitid stáðinn, og veitid
hófdi manni allur þó í fullu þó veitid að stípa þessu annan. Þeir þóttu oft í
sjósbáinn Jón Þorhálssonar og skíftu við stípsveija hann; þeir þóttu með þá einu þessu

9 (3) á bl. 5. undir

Hóskur, aldrei fló fléni en einn á manni; stundum komu þeir með banni í bré-
 þokum, brúnað á lit, en enginn þótti að mættu þeir og flýgdu þeim frá sér, því þeim
 leit ekki svo á þá, að þeim heldu niðla höllnotu eða matsund í þeim fölgna. Þáttu-
 er undir þessa brétt varin og hattu frá fljóttlopa að hafa þá á bókstórnun. Hjá stípuverjum
 fengu þeir einhvern hanzid kjöt og þöfnu, sem þeir áttu með góðri lýst, en sölguastri voru
 þeir þó í þattu þrossakjöt, þanzid. Sumámsamun komu þeir nokkurnvegum í lagid
 und að nafna matarþegund þessa rétta nafni, a. m. n. svo, að við stíldum það vel, það
 þá munandi í most of álta, og fengu þeir þó svo mikil af þessu sölgeti sínu, sem þeir
 gátu þotta. Þeir nefndu það "rosaké," með áhrifum í síðasta athvöðinu. Aldrei fengu
 þeir "þetta með sér," af öðru fyrir þá, að þeir kynnu að fá öðra félaga sína til þess að fara í
 sama kjötfarið, enda hefði þá eigi verið unnt að fullnægja þeim álta.

Soo var það morgun sínu, kl. 7, að fornaðun alkun Hallaði til róðurs; hann sagdi
 öllu að fara með alla láðisa og þessisa af þessu, enda var sumt af þessu gausal-
 brétt. Vædd var ágelt, beldjaloqa og sölstinn; það var frá eldi áttu fyrir að taka
 þyngfi til soflanna loqum þannu, en vitanloqa voru þann höfð und í þessu, eins og
 vant var. Össuþlega langur ávaróðun var í von þessu, en þó var eigi fremur
 ni en andranot veitt um það þessu, að hafa einu matarþetta með sér, heldur að-
 vissu sýrblöndu meqa á þessu áttapottakúttinu; var það föst verja.

Þegar stípuhofuinn hafði lýst þessu áttu, komu þeir af flórnun og brúnað
 ána þá, áður en ytt var í vörina, sá um við þá félaga, Ceeta og Alfons komu
 hlauptaði niður sjávarkaupinu, soo hratt. að það lá við að þeir stípuðu stípu
 niður bréttan og hálta malanþryggina; í sömu sveifun hlýgu þeir upp í stípu
 á þessu landi og sýndu sig alvinsu til þess að fylgjast með öllum í þessu þessu.
 Þeir hafa eftanót þessu að við fornu að vissu áttu á þessu og síðan um hál á land
 affun, en síðan um alvinsu komu þeir þessu áttu, að fornu föst langri tína en
 þessu, a. t. v. hafa gjöth sér áttu um, eins og síðan gelta. Þessu voru alvinsu ríðlega
 stípuðu ni áttu sínu, og hefðu ^{þessu} öllu bréttu vottu ni þessu frá þessu um niðaffun

Caraffinn. Athun var þá elski við þá vart of vildum lígi vera að atark
í þeim lengur, heldur leyfa þeim að lifa og láta ein og þeir vildu.

Það þó reyndar brátt að álystunum þó, og þá meir var á stjörnu línd. Vid
máttum þeim eru þessu stjörnu fróttum, sem sigldu svo nortri okkur, að vel
þeyga mátti mátt manna í milli okkar og þeirra. Athun er stórkarmi þó alveg
vitlausir að verða: Sögðu þeim frá strandinum, nafni stjörnu og stjörnu þess, og
þá lá vid, að Alfonso þóri útbýddi, af álfjóðinni með að komast yfir í eitt
spjald, en vid gétum hindrað það.

Amas þeim, Aetu, þó oft undir áran og "hvíldi" hvern og áttum in
landi og í, en Alfonso aldrei, heldur sethíst þessu fram í hringil stjörnu
nis og lóp láða þessu sínar laga útbýddi.

Þóri, eitt er þó voru í stjörnu og á milli Aetu þóri, dró þó fiska og
þó Alfonso þó láða og fleygdi þeim útbýddi. Amas þessu vel samur og
samþykki voru þeim um flótt, nema að róa. Þeir reyndu með öllu mátti, að
gera okkur stíljálf, hvernun hringi á þeim vort og þessu í síni. Hof þessu
alþessu stjörnu láði í frammi, beudlingar og vorturdi, sem vid að vísu
máttum stílja, en þóttum elski til þessu, en la var formáttum elski í þessu
Aetumini, að láta þó er láða drangi ríða fyrir þessu þessu þessu, ein og vid,
ymist góttum lígi annað en annað þá er þessu að þessu.

Þegar vid láta þessu að landi, bidu drangi þessu lígi þóttum: Þessu
þessu upp í stjörnu, áttu en það stílti í vortum og þessu þessu í þessu
þessu, þessu þessu til sín sem þessu þessu, og sáttu aldrei í vortum þessu.
Móttallan sýndryttum þessu þessu þessu þessu þessu þessu, og þessu
þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu.

Þegar þessu þessu in þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
með mostu vortum. Þessu vid þessu þessu þessu og "þessu" vid þessu,
til endur minna um góða samveru og stjörnu minni þessu. —

Árið 1892 fékk ég bréf frá Aetu, og sýna þessu þessu, að Alfonso þessu

